

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **Ing. M. M.**

zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Brachem
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2024, č. j. KUPA-22757/2024-3,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu města Pardubic ze dne 9. 10. 2024, č. j. OSA/P-431/24-D/47, jímž bylo dle ustanovení § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o návrhu (žádosti) žalobce o upuštění od výkonu zbytku

správního trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel, který mu byl uložen rozhodnutím správního orgánu I. stupně č. j. OSA/P-431/24-D/26 na dobu osmi měsíců, tedy od 15. 5. 2024 do 15. 1. 2025, kdy polovina výkonu zákazu činnosti nastala dne 15. 9. 2024. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem.

2. V rozsáhlé žalobě (28 stran textu) žalobce po popisu skutkového a právního stavu uvedl následující námitky. Žalobce namítl, že *„přišel a priori primárně o právo a možnost, aby byla jeho žádost posouzena ve smyslu § 47a odst. 4 a 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, když řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno. Rozhodnutím (usnesením) správní orgán I. stupně o zastavení došlo k zastavení řízení z důvodu, že žalobce nesplnil podmínky pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanovené správním orgánem a zveřejněné na webu správního orgánu I. stupně, správní orgán I. stupně tak učinil „velice alibistickým způsobem“, když se nejednalo o novou žádost podle ustanovení § 101 respektive § 102 správního řádu. Žalobce nepodal žádnou žádost o nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, nebylo možné rozhodnout v řízení před správním orgánem I. stupně usnesením o zastavení řízení. Správní orgán I. stupně mohl učinit pouze vyhověním či zamítnutím takové žádosti žalobce, tj. meritorním rozhodnutím. K tomu dále uvedl rozsáhlou argumentaci týkající se rozhodování správních orgánů o takových žádostech, z níž vyplývá závěr, že podle názoru žalobce, jestliže by správní orgán dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonem nestanovenou povinnost, nemůže tak správní orgán I. stupně odůvodnit vydání usnesení o zastavení řízení, protože splnění povinnosti včas odevzdat řidičský průkaz není zákonem stanovenou prokazovanou skutečností pro řízení o žádosti. Tato jeho námitka, kterou žalobce uplatnil i v odvolání, nebyla vypořádána i odvolacím správním orgánem. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně „docílil procesního závěru uvedeného v usnesení o zastavení řízení tak, že tím, že nebyly splněny podmínky stanovené jím samotným a které zveřejnil na svém webu, automaticky způsobuje imperfektnost jím podané žádosti o upuštění zbytku sankce, proto musel tento správní orgán řízení o žádosti zastavit usnesením o zastavení řízení“.* Správní orgán tak učinil jen s oporou o svá pravidla, která má uvedena na svém webu. Platná právní úprava (zejména § 47 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky) nestanoví další konkrétní kritéria pro rozhodnutí o předmětné žádosti a zákon nezmocňuje správní orgány, aby taková rozhodná kritéria byla upravena vyhláškou. Naopak platí, že zákon zakládá možnost pružného rozhodování správního orgánu I. stupně o příslušné žádosti na základě individuálních znaků každého případu, žalobce poukázal i na to, že výkon pravomoci správního orgánu nesmí představovat projev výkonu moci, který má znaky svévole či dokonce zloville, žalobce poukázal i na princip rovnosti, proporcionality atd. Pokud správní orgán v usnesení o zastavení řízení uvedl, že žalobce nesplnil podmínky, které byly stanoveny zmíněným způsobem (tedy na webu správního orgánu), tak se jedná o „další mantinely“, které nejsou nastaveny regulérně v souladu se zákonem. A to považoval žalobce za „zásadní chybu“, když tímto způsobem nedochází k rozlišování případu od jiného, když s ohledem na ustanovení § 47 odst. 4 zákona o přestupcích tak „být má a musí“. K tomu uvedl žalobce další své úvahy a považoval tak postup správních orgánů za nesprávný a i nezákonný, když „Ostatně ani takové posuzování podle správním orgánem prvního stupně striktně stanovených podmínek zveřejněných na webu správního orgánu nemusí vést ke spravedlivému rozhodování, zejména za situace, kdy bude za splnění striktně daných podmínek uveřejněných na webu správního orgánu upuštěno od sankce tomu, kdo je jinak obecně vzato velice dopravně problematickým dopravním predátorem, a to jen, že se zrovna takový „vešel do tabulky“ správního orgánu prvního stupně, ale k jeho řidičským vlastnostem a historii by již nepřihlédl. Tuto svou argumentaci k této námitce pak žalobce v podstatě velmi „květnatým“ a rozsáhlým způsobem rozvedl v další části žaloby

obsahující argumentaci, která se týká této námitky, tedy obsahující názor žalobce, že v daném případě nemohl správní orgán I. stupně rozhodovat na základě stanovených podmínek uveřejněných na svém webu. Dále žalobce namítl, že od 1. 1. 2024 „*nikdo nemusí vozit v autě u sebe*“ řidičský průkaz a že tedy v podstatě dvou denní zpoždění s odevzdáním řidičského průkazu, které žalobce „*empiricky nezjistil a ani neposoudil*“ nemůže mít za následek, že se jedná o porušení zákona, které by představovalo „*ledabylý způsob vedení života*“, jenž by nezaručoval, že další výkon zákazu činnosti není potřebný a žalobce poukázal i na minimální škodlivost pro okolnost, že k odevzdání řidičského průkazu došlo s minimálním zpožděním. Správní orgán tak rezignoval na správní uvážení ohledně všech materiálních hledisek daných ust. § 47 odst. 4 zákona o přestupcích. Žalobce zopakoval ještě svoji námitku týkající se již první uvedené námitky, tedy že postup správního orgánu I. stupně neumožnil individualizaci při rozhodování a jednalo se o paušalizaci. Žalobce dále namítl, že předložil správnímu orgánu spolu s vyjádřením ze dne 07. 10. 2024 i doklad o odevzdání řidičského průkazu, který správní orgán neprovedl jako důkaz. Dále žalobce uvedl, že si je vědom toho, že jednal tak, že jeho jednání v případě včasného neodevzdání řidičského průkazu naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, dále žalobce konstatoval z konstantní soudní judikatury (rozsudek KS v Plzni ze dne 29. 7. 2022, č. j. 33 A 9/2022-29) závěry o tom, že aby dané jednání mohlo být posuzováno jako přestupek, musí být naplněna určitá míra škodlivosti pro společnost a že konstatování nedostatečné společenské škodlivosti činů lze výjimečně učinit v případech, v nichž ze závažných důvodů není možné uplatňovat represi a pokud posuzovaný čin svoji závažností neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím protiprávním činům dané právní kvalifikace. Protože Magistrát města Olomouce, jemuž byl řidičský průkaz žalobcem dne 23. 5. 2024 odevzdán, nepřistoupil k uložení pokuty za tento přestupek, tak jednání žalobce nevykazuje žádné znaky škodlivosti, byť formální znaky přestupku byly naplněny, což mělo být zohledněno i ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno. V další námitce žalobce poukázal opětovně na skutečnost, že od 1. 1. 2024 nemusí mít řidič u sebe řidičský průkaz při jízdě vozidlem na pozemní komunikaci, k tomu žalobce opět uvedl rozsáhlou a bohatě rozvinutou argumentaci s tím, že „*to, že se má odevzdávat řidičský průkaz v době, kdy se již v kapse nosit nemusí, bude již asi rovněž přežitek, byť z formálního hlediska se jedná svými zákonnými znaky o povinnost, jejíž nesplnění je přestupkem.*“ Tato skutečnost měla být tedy zohledněna i při rozhodování správního orgánu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumentaci, uvedenou v žalovaném rozhodnutí, odkázal na jeho obsah a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
5. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130

publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III.ÚS 1889/20, „*úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“.* Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“ Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
- 7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy*

rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, již se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) dospěl v dané věci k následujícím skutkovým a právním závěrům.
10. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti. Žalobce podal u správního orgánu I. stupně dne 16. 9. 2024 žádost na upuštění

od zbytku sankce zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel, jenž mu byl uložen rozhodnutím Magistrátu města Pardubic (příkazem) ze dne 23. 4. 2024, č. j. OSA/P-431/24-D/26, jímž byl zároveň žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti dopravy (překročení nejvyšší povolené rychlosti na dálnici o 56 km/h). Zákaz řízení motorových vozidel byl žalobci uložen na dobu od 15. 9. 2024 do 15. 1. 2025, přičemž polovina výkonu zákazu činnosti nastala dne 15. 9. 2024. Správní orgán I. stupně rozhodl o této žádosti již výše zmíněným usnesením ze dne 9. 10. 2024, již na základě ust. § 47 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „zákon č. 250/2016 Sb.“), podle něhož jestliže pachatel prokáže, že způsobem svého života nebo provedením účinných opatření, že jeho další výkon není potřebný, může správní orgán, který zákaz činnosti uložil, o výkonu zbytku tohoto správního trestu upustit. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že tato zákonná podmínka pro rozhodnutí o žádosti o upuštění od výkonu zbytku tohoto správního trestu splněna nebyla, neboť žalobce nesplnil svoji zákonnou povinnost odevzdat ve lhůtě 5ti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci výše zmíněného rozhodnutí svůj řidičský průkaz, když tato povinnost mu byla uložena ve výroku výše zmíněného rozhodnutí o přestupku. Správní orgán I. stupně v případě aplikace výše uvedeného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky (§ 47 odst. 4) vycházel z vymezení pojmu „prokazování způsobu života“ z informace Magistrátu města Pardubic, zveřejněné na webových stránkách Magistrátu (www.pardubice.eu-dopravaavozidla-prestupky), ve které byly stanoveny kritéria pro posuzování této otázky, když dospěl k závěru, že žalobce nesplnil jedno z těchto kritérií, a tj., že žalobce jako pachatel přestupku neplnil svoje povinnosti, které mu byly samotným rozhodnutím o přestupku uloženy, nebo které vyplývají následně přímo ze zákona, tj. neodevzdal včas svůj řidičský průkaz. Jak vyplývá z tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou v něm uvedeny další úvahy správního orgánu I. stupně o nesplnění této podmínky (strana 2 až 4), kde správní orgán I. stupně se zabýval mj. i právním posouzením způsobu rozhodnutí o této žádosti žalobce, dále se zabýval věcně námitkami žalobce, které byly obsaženy ve vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, mj. citoval i konstantní soudní judikaturu týkající se daného případu (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015-32, který se v podstatě týkal obdobné věci řešené zdejším krajským soudem). Žalobce podal proti tomuto usnesení odvolání, o němž rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno výše, tj. odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil.

11. Vzhledem ke skutečnosti, že v dané věci se v podstatě jedná o zodpovězení jediné základní stěžejní otázky, tj. zda v případě neodevzdání řidičského průkazu ve stanovené lhůtě, uložené výše zmíněným rozhodnutím o přestupku, může správní orgán vyhovět zmíněné žádosti o upuštění od zbytku výkonu správního trestu zákazu činnosti, či nikoliv, a to i v současné době, kdy s ohledem na novelu zákona o silničním provozu již řidič nemusí mít u sebe řidičský průkaz. Přes tuto skutečnost, tj. jedinou otázku týkající se nikoliv skutkového stavu věci, ale stěžejní otázky právní povahy (z hlediska skutkového stavu nevznikl mezi účastníky řízení žádný spor, když sám žalobce připustil, že řidičský průkaz odevzdal opožděně). Žalobce podal žalobu obsahující značně nepřehlednou a rozvinutou argumentaci na dvaceti čtyřech stranách. Právě z tohoto důvodu krajský soud uvedl v předchozí části argumentaci, týkající se takových rozsáhlých žalob, když se v daném případě jedná nepochybně o obdobnou žalobu, kterou hodnotil NSS např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č.j. 10 Afs 18/2015-48, která obsahovala jen osmnáct stran textu, přičemž dospěl k tomuto závěru: „[34] Žaloba podaná u krajského soudu byla vsutku rozsáhlá, obsahovala 18 stran textu a více než 100 odstavců. V takovémto případě krajský soud nemusí

nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Jak k tomu trefně u vádí Ústavní soud (v nálezu krajským soudem správně citovaném), „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc M. CAMBELL & SONS LIMITED, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014 – 43, věc To & Mi Vdf., bod 41, ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012 – 50, věc SAFINA, bod 21, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013 – 30, věc SOLARPARK gama, bod 41, ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, nebo ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014 – 108, bod 37]. [35] Pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi Nejvyšším správním soudem a soudy krajskými.“

12. Opětovně proto krajský soud uvádí, že v daném případě vzhledem k vymezení stěžejní právní otázky týkající se dané věci není povinností správních orgánů a potažmo ani krajského soudu posoudit všechny námitky tak, že by bylo třeba reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když úkolem správních orgánů a potažmo i soudů je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace účastníka správního řízení či potažmo žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 Afs 126/2013-19), přičemž i Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy (a - mutatis mutandis – i správní orgány – poznámka krajského soudu) nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68 a srov. i řada rozsudků NSS, např. ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17 a řada dalších, např. ve věcech 9 Afs 22/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 atd). V dané věci měla žaloba nikoliv výše zmíněných osmnáct stran, jako v případě NSS hodnocené žaloby v rozsahu osmnácti stran textu, takže se nepochybně jednalo o případ takto „košaté žaloby“. Krajský soud postupoval v intencích výše zmíněných judikатурních závěrů a proti „košatým“ námitkám žalobce postavil vlastní názor, který je podepřen odkazy na žalované rozhodnutí, přičemž nebyl povinen zmíněným „košatým“ způsobem reagovat na každou námitku žalobce, ale zaměřil se na zodpovězení výše zmíněné stěžejní otázky týkající se dané věci.
13. Podle § 94a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“) držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.
14. Podle § 94a odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je držitel řidičského průkazu povinen odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou

působností do 5ti pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.

15. Podle § 103 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidičský průkaz veřejná listina, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah.
16. Podle § 109 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se řidičský průkaz vydá osobě, které bylo uděleno řidičské oprávnění.
17. Podle § 47 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky po uplynutí poloviny doby, na níž byl uložen zákaz činnosti, může správní orgán, který zákaz činnosti uložil, od výkonu zbytku tohoto správního trestu upustit, jestliže pachatel prokáže způsobem svého života nebo provedením účinných opatření, že jeho další výkon není potřebný.
18. Podle ust. § 99 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán může novým rozhodnutím rozhodnout o upuštění od výkonu zbytku správního trestu zákazu činnosti na návrh pachatele, jeho zákonného zástupce, opatrovníka nebo orgánu sociálně právní ochrany.
19. Podle ust. § 102 odst. 4 správního řádu, pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.
20. Mezi účastníky nebylo sporu a v podstatě to vyplývá i ze správního spisu (č.l. 52–53), že žalobce nesplnil povinnost, uloženou mu výše zmíněným rozhodnutím o přestupku (příkazem), tj. neodevzdal řidičský průkaz ve lhůtě 5ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (č.l. 50 správního spisu), když na místo toho, aby odevzdal řidičský průkaz do 22. 5. 2024, odevzdal jej až dne 23. 5. 2024, tedy opožděně. Správní orgán I. stupně vycházel ve svém rozhodnutí a potažmo tak i žalovaný v rozhodnutí o odvolání žalobce, že v případě rozhodování o žádosti o upuštění od výkonu zbytku správního trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel rozhodují správní orgány na základě správního uvážení, přičemž v rámci tohoto správního uvážení dospěl k závěru, že v daném případě včasné neodevzdání řidičského průkazu a nesplnění uvedené povinnosti uložené zmíněným rozhodnutím žalobce neprokázal způsobem svého života, že další výkon zmíněného trestu není potřebný. Není pravdou, jak se účelově snaží žalobce tvrdit v žalobě, že by tuto správní úvahu neuvedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí a že jen pouze vycházel ze zmíněné informace Magistrátu města Pardubic, uveřejněné na webových stránkách – www.pardubice.eu – doprava a vozidla – přestupky, v němž byly vymezeny kritéria pro posuzování splnění podmínek dle § 47 odst. 4 a 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to vzhledem k tomu, že vymezení pojmu „*prokazování způsobu života*“, obsaženého v § 47 odst. 4 zákona o přestupcích, je, jak uvedl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí „*značně obšírný*“, a proto byla stanovena tato kritéria pro posuzování zmíněné otázky. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nejen uvedena tato kritéria, ale je i uvedena úvaha správního orgánu týkající se splnění podmínek pro upuštění od výkonu zmíněného trestu, a to i s odkazem na konstantní soudní judikaturu (str. 2 až 4), se kterou se zřejmě žalobce nedostatečně seznámil. Kdyby tak učinil, tak by zjistil, že žádost žalobce hodnotil správní orgán I. stupně individuálně, tedy v rozporu s tvrzením žalobce, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z výše uvedených informací zveřejněných na webových stránkách správního orgánu. Navíc správní orgán I. stupně neodkázal pouze na výše zmíněné webové stránky Magistrátu a v nich obsažená kritéria pro posouzení podmínek pro upuštění od zbytku správního trestu, ale konkrétně tato kritéria na případ žalobce aplikoval. Na tom krajský soud neshledává nic

nezákonného, naopak skutečně, že Magistrát města Pardubic vymezil rámcově podmínky pro rozhodování o takových žádostech na svých webových stránkách, považuje krajský soud za zcela legitimní a vhodné, když každý občan, tedy i žalobce, se před podáním zmíněné žádosti má možnost seznámit s těmito podmínkami, které se v rámci rozhodování o zmíněných žádostech stávají součástí správního uvážení správního orgánu a na těchto podmínkách takto vymezených neshledává krajský soud nic nezákonného. Tyto podmínky stanoví, co správní orgán v rámci rozhodování o takových žádostech zkoumá, tj. za prvé zda uplynula polovina výkonu správního trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel (zde se jedná o zákonnou podmínku, bez jejího splnění není oprávněn správní orgán rozhodnout o upuštění od výkonu zbytku tohoto správního trestu), za druhé zda pachatel přestupku plnil své povinnosti, které mu byly samotným rozhodnutím o přestupku uloženy, nebo které vyplývají následně přímo ze zákona, tedy zda dodržuje vyslovený zákaz řízení motorových vozidel, tedy zda v době zákazu řízení nebyl přistižen při řízení motorového vozidla, zda ve lhůtě splatnosti uhradil pokutu nebo její zbylou část, resp. zda ve lhůtě splatnosti pokuty požádal o splátky, a tyto, pokud mu byly povoleny, řádně splácí, zda v souladu s § 94a odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích splnil povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5ti pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým mu byla vyslovena sankce zákazu řízení motorových vozidel a zda se v průběhu výkonu správního trestu nedopustil jiného přestupku, či trestného činu v souvislosti s provozem na pozemních komunikacích, případně jiného natolik společensky závažného jednání, které by nebylo možné podřadit pod způsob života, který prokazuje, že výkon zbytku zákazu činnosti není nezbytný. Takto vymezené podmínky nepovažuje krajský soud za nezákonné a pokud jsou již dopředu zveřejněny na zmíněných webových stránkách jako veřejně přístupná informace, tak případným žadatelům o upuštění zbytku výkonu zmíněného trestu zcela legálně a v podstatě i v jejich zájmu uvádí, jakými kritérii se při aplikaci správního uvážení v případě rozhodování o zmíněných žádostech bude správní orgán řídit, což považuje krajský soud dokonce za transparentní a pro tyto účastníky – žadatele dokonce přínosné, neboť mají možnost v rámci této informace formulovat odpovídajícím způsobem své žádosti a toto řešení je dokonce podle názoru krajského soudu v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

21. Zmíněnou informaci zahrnující kritéria pro aplikaci správního uvážení při rozhodování o žádostech na upuštění od zbytku výkonu trestu uloženého v přestupkovém řízení nelze považovat za „paušalizaci“, jak uvádí žalobce v žalobě, ale naopak představuje pro účastníky transparentní vymezení postupu, které správní orgán při aplikaci správního uvážení při rozhodování o takových žádostech bude používat, což je i v zájmu naplnění požadavku spravedlnosti. Není pravdou, jak žalobce uvádí, že by takový postup vedl „*evidentně k nespravedlnosti*“, jelikož žalobce přehlédl, že rovnost tvořící spravedlnost je spatřována ve stejnosti rozhodování. Zásadou spravedlnosti v podstatě je: „*treat like cases alike and different cases differently*“ (se stejnými případy je třeba nakládat stejně a s různými případy různě – HART, H. L. A., The Concept of Law, s. 155). Navíc, jak už soud uvedl, nejedná se o žádné překvapivé zásady, resp. kritéria, když ta jsou stanovena prakticky na základě právní úpravy, resp. z ní přímo vycházejí (uplynutí poloviny výkonu správního trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, zda pachatel přestupku plnil svoje povinnosti, které mu byly samotným rozhodnutím o přestupku uloženy), když tento

požadavek vychází z platné právní úpravy, podle níž je držitel řidičského průkazu povinen odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu do 5ti pracovních dnů, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o přestupku - § 94a odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dále toto kritérium či požadavek vychází i z konstantní soudní judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 08. 03. 2016, č.j. 7 As 282/2015-32). Jak soud ještě dále podrobně uvede, nemůže se pro žadatele, resp. nemohlo se pro žalobce v daném případě jednat o nějaké překvapivé rozhodnutí, jehož zrušení se žalobou domáhá, které vychází právě z těchto kritérií, přičemž již před podáním žádosti byl předvídatelným a zákonným způsobem informován o podmínkách, za kterých bude aplikovat správní orgán správní uvážení při rozhodování o jeho žádosti, tedy těmito podmínkám nebyly stanoveny v podstatě mantinely správního uvážení, tedy žalobce byl informován, jaké povinnosti musí splnit, aby správní orgán jeho žádosti vyhověl. Stanovením těchto podmínek je tedy naplněna i uvedená zásada spravedlnosti, že při naplnění těchto podmínek bude se stejnými případy nakládáno stejně a takový postup, jak soud již výše uvedl, je i v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán mimo jiné dbá i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Takže opak toho, co tvrdí žalobce v žalobě, tedy že nebyly respektovány principy rovnosti, proporcionality, že takový postup způsobuje nerovnost mezi účastníky správního řízení před zákonem, je pravdou.

22. V daném případě při těchto stanovených podmínkách v rámci zmíněné informace je pro posouzení dané věci obsažen stěžejní požadavek, resp. stěžejní podmínka, tj. že pachatel přestupku musí plnit svoje povinnosti, které mu byly samotným rozhodnutím o přestupku uloženy (na tom nevidí krajský soud nic nezákonného, ba právě naopak), to jest mj. zda v souladu s § 94a odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích splnil povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5ti pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým mu byla vyslovena sankce zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce se snaží nesplnění této podmínky z jeho strany bagatelizovat v souvislosti s tím, že od 01. 01. 2024 již řidič nemusí mít u sebe řidičský průkaz. S touto jeho námitkou se vypořádal již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, když mj. odkázal na platnou právní úpravu, podle které je v současné době, a i v době rozhodování správního orgánu o zmíněné žádosti řidičský průkaz je stále veřejnou listinou, která osvědčuje, že ten, kdo se jí prokazuje, má řidičské oprávnění a jako takový má řidičský průkaz s účinky veřejné listiny stanovené v § 53 odst. 3 správního řádu, podle něhož listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. K tomu dále správní orgán I. stupně uvedl, že „zákonodárce dal jednoznačně najevo, že splnění této podmínky je v zájmu ochrany a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, kdy toto porušení charakterizoval jako přestupek, a to i po novelizaci zákona k 1. 1. 2024. Je pravdou, jak uvádí žadatel, že od 01. 01. 2024 nemusí mít u sebe řidičský průkaz, ale povinnost jej v případě uložení zákazu činnosti odevzdat, pro něj zůstala. K hodnocení, že mu za tento přestupek jiný správní orgán neuložil pokutu, se nebude správní orgán vyjadřovat, protože k řešení tohoto přestupku není místně příslušný.“ S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje a doplňuje, že okolnost, že podle nové právní úpravy již od 1. 1. 2024 nemusí mít řidič u sebe řidičský průkaz, automaticky neznamená, že když jej včas neodevzdá a v případě silniční kontroly jej má u sebe a prokáže se jím, tak že by toto jeho předložení řidičského průkazu nemělo žádný význam, když se stále jedná o výše zmíněnou veřejnou listinu, kterou může prokázat řidič své oprávnění k řízení motorových vozidel. Právě proto je i po zmíněné novele stále aktuální požadavek na splnění této podmínky, tj.

včasné odevzdání řidičského průkaz a pokud tak žalobce neučinil, tak nemohl spoléhat jen na svoji mylnou představu o tom, že v podstatě řidičský průkaz k ničemu nepotřebuje, zřejmě je dle jeho názoru řidičský průkaz jen pouhým „cárem papíru“. Už v době podání jeho žádosti si měl být vědom, že výše uvedená úprava týkající se povahy řidičského průkazu, tj. že se jedná stále o veřejnou listinu, zrušena nebyla a je upravena v příslušných právních předpisech, jak soud výše uvedl, když i pro žalobce platí zásada „*neznalost zákona neomlouvá*“. Navíc správní orgán I. stupně správně aplikoval přílehlavý rozsudek na danou věc, který se týkal v podstatě stejné věci řešené zdejší krajským soudem, tedy se jednalo o případ, kdy nebylo vyhověno žádosti o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, kdy tato žádost se týkala tohoto zákazu vymezeném v době, když platila nová právní úprava zahrnující skutečnost, že řidič již od 1. 1. 2014 nemusí mít u sebe řidičský průkaz. V této obdobné věci, o které rozhodoval zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, č.j. 52 A 62/2015-60, neodevzdal včas v souladu s povinností uloženou mu rozhodnutím o přestupku řidičský průkaz a tato skutečnost byla důvodem pro to, že žalobci v této věci nebylo vyhověno žádosti o upuštění od zbytku výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel, krajský soud tuto žalobu zamítl a NSS rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2015, č.j. 52 A 62/2015-60, v podstatě potvrdil, když kasační stížnost proti němu zamítl a mj. uvedl to, co citoval z tohoto rozsudku i správní orgán I. stupně, tedy že řidičský průkaz je veřejnou listinou která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah a osoba, která si ponechá řidičský průkaz, aniž by byla držitelem řidičského oprávnění, tak „*vytváří podmínky pro znesnadnění odhalení její případné protiprávní činnosti. Současně tím vyjadřuje svůj negativní postoj k plnění povinností řidiče stanovených v citovaných zákonech, to znamená vede takový způsob života, který nezaručuje, že další výkon zákazu činnosti není potřebný. Magistrát tedy nepochybil, když při posuzování toho, zda stěžovatel způsobem svého života prokázal, že další výkon sankce není potřebný, zohlednil nespornou skutečnost, že stěžovatel neodevzdal v zákonem stanovené lhůtě řidičský průkaz.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 08. 03. 2016, č.j. 7 As 282/2015-32). Pokud tedy správní orgán I. stupně na danou žádost aplikoval výše zmíněný požadavek, resp. podmínku, stanovenou ve zmíněné informaci zveřejněné na webových stránkách správního orgánu I. stupně, tak nevybočil z mezí správního uvážení, tj. nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a ani ho nezneužil.

23. K tomu je třeba dodat, že o upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti správní orgán rozhoduje za použití správního uvážení, což vyplývá zejména z použití výrazu „*může*“, je tedy oprávnění správních orgánů určitou věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní. V rámci tohoto uvážení mají správní orgány relativně volný prostor a nejsou v takových případech vázány zákonem k jediné možné alternativě, když je to důsledek toho, že právní norma kvůli určité právní skutečnosti nestanoví jen jeden konkrétní následek. V textech právních předpisů bývá tato pravomoc označena např. slovem „*smí*“, „*může*“, „*je oprávněn*“, „*lze*“, případně je správnímu orgánu nabídnuto několik příkladných možností k rozhodnutí. Správní orgán nicméně nemá možnost zcela neomezené volby, nemůže ve svém rozhodování postupovat libovolně nebo nahodile. Správní řád v ust. § 2 odst. 4 výslovně stanoví, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V rámci „*přezkoumné činnosti správní soudy přezkoumávají zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Nemohou však nahrazovat správní uvážení správního orgánu uvážením soudním. Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním*“

postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné závěry“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46, ze dne 21. 01. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 8. 3. 2016, č.j. 7 As 282/2015-32, usnesení ÚS ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000). Krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě správní uvážení, které aplikovaly správní orgány, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, je v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Navíc, jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, není pravdou, jak se snaží účelově tvrdit žalobce v žalobě, že by správní orgány neposuzovaly individuálně jeho žádost, když aplikovaly výše uvedené podmínky obsažené ve zmíněné informaci zveřejněné na webových stránkách Magistrátu na případ žalobce a správní orgán I. stupně se vyjádřil i k obsahu žádosti žalobce, když z ní nevyplynuly ani důvody pro opožděnost odevzdání řidičského průkazu, v daném případě však bylo podstatné a rozhodné, že žalobce odevzdal svůj řidičský průkaz opožděně, tedy nesplnil povinnost uloženou mu zmíněným rozhodnutím o přestupku a nesplnění této povinnosti může i po 1. 1. 2024 mít za následek, že správní orgán uvedené žádosti nevyhoví. V rozhodnutí se správní orgán I. stupně navíc vyjádřil i k námitkám žalobce, který argumentoval i bagatelním porušením zákona a k jeho námitce, že od 1. 1. 2024 nemusí mít u sebe řidičský průkaz (srov. již výše uvedená argumentace soudu).

24. Rozsáhlá argumentace žalobce v rozsáhlé žalobě nemůže na výše uvedených závěrech nic změnit, krajský soud se proto ve stručnosti vyjádří následně k zásadním námitkám žalobce.
25. Žalobce v části žaloby označené jako důvody pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí (III.) předně namítl, že v daném případě rozhodoval správní orgán I. stupně chybným rozhodnutím, když rozhodl o zastavení řízení a že měl rozhodnout o žádosti „*pouze vyhověním či zamítnutím takové žádosti žalobce*“. Jak už soud výše citoval z právní úpravy, podle ust. § 99 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán může novým rozhodnutím rozhodnout o upuštění od výkonu zbytku správního trestu zákazu činnosti, žalovaný tedy postupoval v souladu s touto právní úpravou, přičemž v případě nového rozhodnutí o upuštění od výkonu zbytku správního trestu zastavil řízení o takové žádosti podle ust. § 102 odst. 4 správního řádu. V každém případě je třeba konstatovat, že podstatným zůstává, že správní orgán I. stupně rozhodl o uvedené žádosti rozhodnutím, z jehož obsahu vyplývá, že tímto rozhodnutím nevyhověl zmíněné žádosti, v tomto rozhodnutí aplikoval zmíněné správní uvážení a relevantní právní předpisy, o čem svědčí i obsah žaloby, která věcně proti obsahu tohoto rozhodnutí brojí. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud v kontextu odůvodnění tohoto rozhodnutí dochází k tomu, že této žádosti vyhověno nebylo, věc byla řádně posouzena a bylo v ní aplikováno správní uvážení, žalobce tedy nemohl být krácen na svém hmotném právu, které se týkalo věcného posouzení jeho žádosti o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, přičemž i případné procesní pochybení správního orgánu nemohlo mít vliv na krácení jeho práv, když předmětem ochrany v daném případě není ochrana pouze procesních práv žalobce. K tomu je třeba obecně dodat, že ne každé porušení procesních předpisů má za následek krácení na hmotných právech.
26. Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném

porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátiť žalobce na jeho právech se, ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46). Rovněž lze poukázat na rozsudek publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, v němž bylo mj. řečeno, že za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivého procesního práva stěžovatele ve správním řízení samo o sobě mělo následek předvídaný v citovaném ustanovení. Žádný takový případ však v této konkrétní věci žalobce nenastal.

27. Další námitkou uvedenou v části III. žaloby, v němž žalobce uvedl důvody pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí, byla námitka směřující proti tomu, že žalovaný při aplikaci správního uvážení vycházel i z uvedené informace zveřejněné na svém webu, s touto námitkou se v podstatě již soud vypořádal (srov. argumentace viz. výše). K tomu krajský soud ještě doplňuje, že při aplikaci správního uvážení není povinen správní orgán přihlížet „*k řidičským vlastnostem a historii*“, zneužitím správního uvážení či vybočením z mezí a hledisek stanovených zákonem postup správních orgánů nebyl, jelikož i konstantní soudní judikatura (srov. viz. výše zmíněný rozsudek NSS) takový postup připouští, jestliže v průběhu výkonu sankce zákazu činnosti porušil žalobce ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, když v zákonem stanovené lhůtě neodevzdal příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností řidičský průkaz, tak se nejednalo o žádné „*administrativní pochybení*“, ale tím žalobce vyjádřil svůj „*ledabylý postoj k plnění povinností řidiče stanovených citovaným zákonem, tzn. vede takový způsob života, který nezaručuje, že další výkon zákazu činnosti není potřebný*“ (srov. rozsudek KS v Ostravě ze dne 12. 2. 2015, č.j. 22 A 37/2013-15, přičemž tento závěr potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 8. 3. 2016, č.j. 7 As 282/2015-32, který byl vydán v obdobné věci). K tomu je třeba dodat, že v rámci přezkumné činnosti správní soudy přezkouvávají zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nemohou však nahrazovat správní uvážení správního orgánu uvážením soudním. Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn s týchž skutečností dovozovat jiné závěry (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2004, č.j. 5 A 139/2002 a usnesení ÚS ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000). Zmíněný postup správního orgánu nepovažoval krajský soud za takový, který byl vybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem a že by nebyl v souladu s pravidly logického usuzování a že by premisy takového úsudku nebyly zjištěny nikoliv řádným procesním postupem. Krátce řečeno, nesplnění výše uvedené povinnosti, tj. včasné neodevzdání řidičského průkazu, tedy nesplnění povinnosti uložené mu zmíněným

rozhodnutím o přestupku, je samo o sobě bez dalšího již důvodem pro to, aby správní orgán nevyhověl žádosti o upuštění o zbytku výkonu správního trestu. Proto v daném případě nemohla být důvodná i další námitka žalobce (odst. 23 žaloby uvedený v části III. žaloby), tedy že k odevzdání řidičského průkazu došlo s minimálním zpožděním, podstatné bylo, že došlo k porušení této povinnosti a správní orgán nebyl povinen uvažovat o jakési milosrdnosti či nemilosrdnosti takového postupu, jak žalobce v této námitce naznačil. V další námitce (bod 24 obsažené v této části žaloby) žalobce vytýká správnímu orgánu, že měl provést důkaz týkající se odevzdání řidičského průkazu Magistrátu města Olomouc, v daném případě důkazy se provádějí v případě sporných skutečností, kdy v daném případě nebylo potřeba provádět důkaz, když sám žalobce ani v žalobě nezpochybnil, že svoji povinnost včas odevzdat řidičský průkaz, nesplnil, dokonce sám žalobce *„sděluje, že si je vědom toho, že jednal tak, že jeho jednání naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku § 125f odst. 4 písm. b) v návaznosti na ust. § 94a odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích“*. Pokud k tomu žalobce uvádí svoje úvahy o formálním korektivu týkajícího se toho, že podle zákona o přestupcích je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, že musí být naplněna určitá míra škodlivosti pro společnost, tak v daném případě skutečnost, týkající se hodnocení naplnění znaků tohoto přestupku dle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu (který žalobce nesprávně označuje za § 125f odst. 4 písm. b) tohoto zákona) nebyl oprávněn ani povinen v tomto řízení žalovaný zkoumat a není podstatné, že v daném případě jiný správní orgán nepřistoupil k uložení pokuty dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Naopak aktuální jsou závěry, uvedené v již zmíněném rozsudku NSS ze dne 8. 3. 2016, č.j. 7 As 282/2015-32, a to i po 1. 1. 2014, když řidič nemusí předkládat při silniční kontrole řidičský průkaz, tedy že *„držení řidičského průkazu bez existence řidičského oprávnění narušuje veřejný zájem na rychlém a spolehlivém zjištění, zda je řidič držitelem řidičského průkazu, řidičský průkaz je veřejnou listinou, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah (§ 103 odst. 1 zákona o silničním provozu). Osoba, která si ponechá řidičský průkaz, aniž by byla držitelem řidičského oprávnění, tak vytváří podmínky pro znesnadnění odhalení její případné protiprávní činnosti. Současně tím vyjadřuje svůj negativní postoj k plnění povinností řidiče stanovených citovaným zákonem, tzv. vede takový způsob života, který nezaručuje, že další výkon zákazu činnosti není potřebný. Magistrát tedy nepochybil, když při posuzování toho, zda stěžovatel způsobem svého života prokázal, že další výkon sankce není potřebný, zohlednil nespornou skutečnost, že stěžovatel neodevzdal v zákonem stanovené lhůtě řidičský průkaz. Z výše uvedených důvodů NSS dospěl v souladu s krajským soudem k závěru, že Magistrát v napadeném rozhodnutí řádně a úplně zjistil skutkový stav a nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a ani ho nezneužil.“* K tomu je třeba dodat, že uvedený právní názor byl obsažen v rozsudku NSS, který se vztahoval k rozhodování správního orgánu o obdobné žádosti po 1. 1. 2014, když v tomto jiném případě byl zákaz řízení motorových vozidel uložen na dobu od 20. 8. 2014 do 20. 12. 2015, tedy v době, kdy již platila nová právní úprava vztahující se k novému postupu při prokazování řidičského oprávnění při silničních kontrolách. K tomu je třeba dodat, jak už soud výše uvedl, že řidičský průkaz je i po 1. 1. 2014 veřejnou listinou a žalobce sice nemusel jej při silniční kontrole předkládat, ale předkládat jej mohl, tedy měl možnost jej zneužít, a to v důsledku porušení své výše uložené povinnosti a není podstatné, zda tohoto řidičského průkazu, který měl v době, kdy, již měl řidičský průkaz odevzdat, tak zneužil či nikoliv. Podstatné je, že porušil výše zmíněnou povinnost, uloženou mu rozhodnutím o přestupku.

28. Krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí řádně a úplně zjistil skutkový stav a správní orgány nepřekročily zákonem

stanovené meze správního uvážení a ani ho nezneužily, proto žalobu jako nedůvodnou krajský soud zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. července 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce